

SAGA
EGMONT

IB HENRIK CAVLING

..
**KÄRLEKEN
SEGRAR**

 SAGA
EGMONT

IB HENRIK CAVLING

.. KÄRLEKEN SEGRAR

Ib Henrik Cavling

KÄRLEKEN SEGRAR

SAGA EGMONT

Kärleken segrar
är översatt från danska efter
Dybet

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1974, 2018 Ib Henrik Cavling och Lindhardt og Ringhof Forlag
A/S

All rights reserved
ISBN: 9788711741085

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

1.

Det må bära eller brista men nu ska' det ske, tänkte han och satte pekfingret på ringklockan på sitt prydliga chefsskrivbord. Om några ögonblick skulle Karina Park, hans sekreterare, stiga in och fråga vad han önskade.

Vad han önskade? Per Sörensen såg plötsligt fientligt på ringklockans elfenbensknapp och ångrade sig redan. Kunde han göra henne det förslaget? Kunde han så där oförmedlat fördeslå henne att äta middag tillsammans med honom? Tänk om hon avböjde stelt och drog sig tillbaka för att sedan hånle åt honom i smyg? Kontorschefen bjuder på middag! Den gamla vanliga historien...

Men det var inte den gamla vanliga historien. Per Sörensen hade haft Karina i tankarna alltsedan han såg henne första gången, den dagen han kom från Århus för att börja sin befattning hos Jylländska spinneriernas samarbetsråd i Köpenhamn. Han kände sig klunsig och landsortsmässig, huvudstaden var honom främmande och hemkänslan ville inte riktigt inställa sig. Det var då han började syssla med tanken att kanske Karina Park någon gång skulle vilja göra honom sällskap, kanske han ändå vågade föreslå henne en middag...

Och nu tvivlade han åter på sig själv. Men nu var det för sent, hon stod redan i dörren, med stengramblocket och

den välformerade pennan.

— Är det flera brev?

Klockan var redan halv fem. Sörensen hade avverkat breven för i dag. Han vred sig i stolen, han kände sig mycket löjlig.

— Ja — jo — nej, det vill säga...

Han avbröt sig och snurrade hjälplöst på en penna. Återigen kände han sig klumpig och dum, landsortsmässig och tafatt. Han gjorde en plågad grimas.

Karina såg på honom med runda ögon. Hon såg nästan förskräckt ut och undrade hur det egentligen var fatt. Var det något hon gjort på tok? Kanske brevet till Stockholm, där hon placerat om några meningar för att hon råkade glömma bort en passus! Han var alldeles röd i ansiktet, tog han det verkligen så högtidligt. Nu harsklade han sig besvärat.

— Säj, skulle ni ha lust att äta en liten middag tillsammans med mej i kväll, fröken Park? fick han äntligen fram och rodnade ännu djupare.

Karina blev så häpen att hon inte kunde få fram en stavelse. Hon bara stirrade på honom.

— Jag — jag känner mej ensam här — jag är så ny i Köpenhamn, hemma i Århus...

Karina såg hur hjälplös han var och hur svårt han hade att dölja sin förlägenhet. Det rörde henne.

— Det var mycket vänligt, hr Sörensen. Det ska' bli mej ett stort nöje. I en storstad som Köpenhamn skulle man förstås tro att det inte var möjligt att känna sig ensam... men det vet jag att man kan.

— Känner ni det också så? frågade han och såg överraskad ut.

Karina nickade.

- Det händer ganska ofta.
- Men ni har ju familj eller hur?
- Jo — visserligen... men...

Han såg lättad ut. Det hade gått bättre än han räknat med. Han hade inte behövt vara så ängslig.

— Var är det ni bor, fröken Park? Jag tänkte — om — jag kommer gärna och hämtar er, klockan sex, om det passar?

Han såg att hon tvekade. Så sade hon dämpat.

— Kunde vi inte mötas någonstans?

Hon är strängt hållen, tänkte han.

— Naturligtvis, fröken Park. Jag bor vid G. Kongevej, vi kunde träffas utanför Vesterport klockan sex. Eller ni kanske bor i andra ändan av sta'n?

— Nej, det gör jag inte, det passar utmärkt.

Hon log mot honom. Han kände hur leendet värmde honom.

— Det var roligt att ni ville komma, sade han och i det ögonblicket var han inte längre kontorschefen Per Sörensen, 30 år, utan en pojke i de svärmiska åren.

JSF:s kontor vid Gl. Myntet sorterade direkt under huvudkontoret i Århus och expedierade närmast de utländska beställningarna. Utom kontorschefen och Karina bestod personalen bara av assistent Andersen, fröken Mabel Brun och en 16-årig elev, Lise Knudsen. Karina hade varit på kontoret i fyra år, de tre första åren som elev. Hon hade varit Sörensens föregångare, kontorschef Kusters, högra hand och skötte kassan och bokföringen plus kontorschefens korrespondens. Karina var plikttrogen och rask, trivdes med sitt arbete och gladde sig varje dag åt att ta sin tillflykt i det, vilket till icke ringa del berodde på det trista liv hon levde utanför kontorstiden.

Karina bodde tillsammans med sin moder, sin styvfader och styvsyster i en moderniserad trerumslägenhet vid Dybet 17 B. Dybet är den trånga gränd, som utgör förbindelselänken mellan Dybbölsgade och Istedgade.

Det var alls inte något sällsynt bittert öde, som vederfarits Karina men hennes miljö var trist. 1931 hade hennes mor haft tjänst hos ingenjör Parks, som bodde i en villa i Hellerup, och sonen — då kadett vid krigsskolan — blev dödligt förälskad i henne. Men den förbindelsen passade inte hans föräldrar och först sedan det visade sig att Erna var med barn gifte de sig. Sonen — Frans Park — steg i graderna och blev omsider major, deltog i första finska kriget och stupade. Två år senare gifte Karinas mor om sig med en verkmästare på ett gjuteri, Valdemar Fredriksen, själv änkeman och far till ett barn, dottern Dora. Kort efter bröllopet råkade Fredriksen ut för en svår olyckshändelse, som band honom vid sängen under en lång period och sedan den dagen var han sig inte lik. Han hade tappat lusten att arbeta, förföll till alkoholism och blev en börda istället för ett stöd för familjen. Karinas styvsyster Dora hade dåliga anlag, var fräck och stridslysten och höll sig till kvarterets slödder. Redan som 15-åring var hon fullt utvecklad och svärmade för kvarterets värsta slagskämpe, Vackra Karl, som tillbads av alla backfishar. Han hade lagt sig ut också för Karina men inte haft något för sitt besvär.

Karina hade skinn på näsan. Hon gav sig aldrig i slang med bakgårdsbarnen och redan vid fyllda 14 år började hon arbeta för sin försörjning. Under kontorschef Kosters ledning fick hon en god skolning på JSF:s filialkontor och förkovrade sig ytterdligare på aftonskola. Strängt taget levde familjen på hennes lön.

Om vädret tillät det brukade Karina i regel gå till och från kontoret men den dagen tog hon bussen, steg av vid Vaernedamsvej och gick raskt Oehlenschlaegersgade framåt. Hon tänkte på kontorschefen Sörensen och erinrade sig det vemodiga uttrycket i hans ögon, då han lät henne ana hur ensam och övergiven han kände sig i storstaden. Hon lovade sig själv att göra vad som stod i hennes makt för att han skulle trivas med sin kväll tillsammans med henne. Det var inte utan att hon kände sig smickrad över att han utvalt henne och inte stannat för Mabel Brun, som hade möjligheter att ägna betydligt större kostnader och omsorger för att verka elegant och up to date. Karina hade mycket begränsade resurser i den vägen, nästan hela hennes lön gick till hyran och maten och dessutom måste hon lägga undan en liten slant varje månad för oförutsedda utgifter.

Karina gick genom den smala gränden, som förbinder Dybet med Istedgade. Utanför nummer 17 var det ett fasligt oväsen, rop och skrik och råa tillmälen korsade den unkna luften. Karina kände sig obehagligt berörd, hon vämjdes vid bakgårdsmiljön och längtade bort från alltsammans. Nu var det ett regelrätt slagsmål mellan Vackra Karl och Kristian från nummer 13, kvarterets hetsporrar, och hela gatan bevittnade med synbar förnöjelse uppträdet. Lögn-Adolf fick ögonen på Karina och tog henne omilt i armen.

— Hej, Karina! Vet du att det är dej dom slåss om?

Hon slet sig häftigt lös.

— Släpp mej, kan du inte låta bli det där, fräste hon ilsket, när han på nytt försökte ta fatt i henne.

Då fick Vackra Karl syn på Karina, avbröt det vilda handgemänget och banade sig genom ungflocken fram till

Lögn-Adolf. Han tog honom häftigt i kragen.

— Kan du hålla tassarna borta från Karina! röt han. Vad vill du henne? Var han fräck, den lymmeln? frågade han Karina och blängde ilsket på Lögn-Adolf.

Karina skakade på huvudet. Allas ögon riktades nu på henne och i flocken såg hon Dora, som naturligtvis höll till i gränden.

— Akta dej, Karl, han har knogjärn, ljöd en varnande röst i flocken.

Vackra Karl snurrade runt men för sent. Kristian tilldelade honom ett våldsamt knytnävsslag i tinningen. Själv blödde han från ett sår invid ögat och såg avskyvärd ut i sitt raseri. Vackra Karl segnade i gatan och hade inte Karina stigit åt sidan hade han säkert dragit henne med i fallet.

Karina hade sett nog, mer än nog. Hon dök in i porten och ilade uppför trapporna till andra våningen. Hon satte nyckeln i dörren och steg in och drog en lättnadens suck. Det var ingen hemma, det sjaskiga vardagsrummet var stökigt och ostädat och helst hade Karina velat blunda, när hon gick igenom det till sitt rum, som hon delade med Dora. Det var inte särskilt rymligt men tapeterna var ljusa och glada och det enkla möblemanget gjorde ett sobert intryck. Sängöverkasten hade Karina sytt själv och kuddarna hade hon broderat i lysande färger. Hon var fingerflink och hade konstnärliga anlag, målade gärna och hade förstås en gång som flicka drömt om att bli konstnär. Men så blivit hade inte ödet varit.

Vad skulle hon ta på sig? Karina öppnade dörren till klädskåpet och valde en ljusgrå ylleklänning, som hon själv sytt och som hon visste klädde henne bra. Klänningen var

mycket enkel i snittet men välsydd och satt som gjuten på Karinas nätta figur.

När hon stod i köket och gjorde toalett gick det i dörren. Det var Dora, upphetsad med blossande kinder.

— Du skulle ha varit med därnere, Karina! Karl gav Kristian allt vad han tålde.

— Jag tycker det är vämjeligt — att du inte håller dej för god att vara tillsammans med det där patasket, sade Karina bittert. Om vi bara hade råd att flytta härifrån, jag står snart inte ut längre, men du tycks trivas alldeles förträffligt.

Karina såg på halvsystemen. Dora var åtskilligt mera utvecklad än hon själv trots att hon bara var femton år. Dora kisade osäkert på henne och sedan sade hon:

— Jag skulle hälsa från Karl och fråga om du kunde bli med på klubben i kväll. Se'n ska' vi ut och dansa.

Karina borstade sitt hår. Hon såg på Dora i spegeln och gjorde en misslynt grimas.

— Det kan du lita på att jag inte har den ringaste lust till, Dora. Jag vill inte veta av Karl.

Karina såg att Dora inte var missnöjd med det beskedet. Hon hade helst velat ha Karl för sig själv och det visste Karina.

— Jag förstår mej inte riktigt på dej, Karina. Är det bara beräkning? Man kan aldrig vara säker när det gäller dej, sade hon.

— Vad menar du med det? Vad är det för prat? frågade Karina snävt.

Dora tog spegeln i besittning. Hon glättade sitt hår och bröstade sig, som om hon varit på det högsta tillfreds med sin egen person.

— Alla flickor springer efter Karl, varför skulle inte du tåla honom? sade hon. Grönsakshandlaren Ruth säger att det är bara beräkning, du är fjär och på så vis gör du dej så mycket mera tilldragande på Karl. När han blivit tillräckligt varm snyter du honom mitt för näsan på oss allesammans...

— Du pratar strunt! sade Karina harmset.

— Det säger du men det ligger något i det, svarade Dora rappt. Det var dej de slogs om, Kristian hade skrutit om att han skulle slå dej ur brädet hos Karl.

Nu blev Karina rasande på allvar.

— Dora, nu tiger du med dina dumheter, har du förstått? Jag vill inte höra talas om eländet. Om jäntorna i kvarteret inte kan låta bli att skvallra om mej må det vara en sak men kom inte med så'nt till mej.

— Då kommer du alltså inte i kväll?

— Nej, har jag sagt — har du svårt att fatta?

— Men varför byter du klänning, om du inte ska' ut nå'nstans?

Dora såg skeptiskt på den grå klänningen.

— Vem säger att jag inte ska' gå bort? Jag ska' ut på sta'n i kväll och inte med nå'n som du känner.

— Vem då? frågade Dora nyfiket.

— Det angår inte dej, svarade Karina snävt.

— Du är alltid så hemlighetsfull, sade halvsystern i anklagande ton. Men då säger jag åt Karl att du inte tänker komma på klubben.

Karina nickade. Dora försvann med ett triumferande leende ut genom dörren. Karina hörde att hon mötte någon i tamburen och hörde också vad hon sade:

— Karina har hittat sin shejk. Hon ska' ut med honom i kväll. Det är ingen här i krokarna.

Det var modern.

— Goddag, mamma, sade Karina vänligt.

Erna Fredriksen nickade utan att säga något. Hon såg trött och nedslagen ut, en kvinna besviken på livet. Hon hade bortsett från de år hon var gift med Frans Park levat i små förhållanden och även som majorens maka hade hon fått känna att hon inte socialt tillhörde familjen. Sedan Frans gick bort hade hon förlorat kontakten med Parks och inte heller Karina hade hört av dem trots att hon var deras sondotter. Erna hade försökt förmå Karina att uppsöka sin fars familj men det ville Karina inte höra talas om.

— Blir du inte hemma i kväll? frågade modern.

— Nej, mamma, jag ska' ut på sta'n.

Det hörde till sällsyntheterna att Karina gick ut men modern gjorde inga kommentarer. Deras förhållande var knappast hjärtligt, Erna tyckte sig känna igen alltför många drag hos Karina, som erinrade om Frans' familj. Hon föredrog Dora trots allt.

— Har du sett till pappa?

Karina skakade på huvudet.

— Nej, han har inte synts till. Det är väl inte något galet?

— Något är det men jag kan inte fatta vad han får pengar från.

— Till vad?

— Till allt han håller i sig. Det är mest varje kväll numera.

— Det är väl inte mina hushållspengar? sporde Karina och såg på modern.

— Nej, dem kommer han inte åt. De är snart på upphållningen förresten.

— Men de måste räcka veckan ut, jag kan inte klara mera.

— Det har kommit en räkning på gas och ljus.

— Det är snart på tiden att Dora skaffar sig ett arbete. Hon är för gammal att ränna omkring på gatan hela dagarna. Det kan aldrig sluta väl.

— Hon är bara 15 år. Vad kan hon få för arbete? invände modern.

— Jag kunde få arbete, då jag var i hennes ålder, mamma, påpekade Karina.

— Det var annat med dej, Karina. Du ville själv ut i förvärvslivet. Dotte — det var moderns smeknamn på Dora — är inte så funtad.

— Nej, det är hon inte och det oroar mej en aning. Hon blir inte uppfostrad som hon borde, det kommer inte att dröja länge förrän hon blir så'n som alla de andra jäntungarna här på gatan. Det är väl inte den framtid du önskar henne, mamma?

Erna Fredriksen suckade modlöst.

— Det är inte så lätt för fattigfolk...

— Om vi är vad du kallar fattigfolk är det vår egen skuld. Farbror Valdemar — Karina kallade aldrig sin styvfar för pappa — kunde gott skaffa sig något att syssla med, om han lade manken till. Men det är förstås bekvämare att leva på min lön, även om det gör livet outhärdligt för oss allesammans. Vad skulle ni ta er till om jag flyttade hemifrån?

— Det tänker du väl ändå inte göra, Karina?

Karina ryckte på axlarna.

— Jag vet snart inte vad jag ska' göra, mamma. Det är inte lätt för mej...

— Det är inte lätt för någon av oss.

— Lägg räkningen på min säng, mor, så ska' jag skicka pengarna i morgon. Jag måste iväg nu.

Karina såg på sitt armbandsur. Klockan var redan en kvart i sex.

Vackra Karl uppehöll sig som vanligt i porten. Han stod tillsammans med ett par andra pojkar av ligatyp och en flock jäntor i 18-årsåldern. Karina försökte smita förbi men Karl ställde sig i vägen för henne.

— Vart ska' du ta vägen, Karina?

— Låt mej vara i fred.

— Dotte säger att du hittat en shejk. Säg till honom att han håller sina fingrar borta från flickorna här, annars... Vad är det för figur?

— Nu låter du mej komma förbi, sade Karina och gav honom en förtörnad blick.

— Ödsla inte krut på kråkor, Kalle, hånade en av pojkarna.

— Sköt ditt, yngel, snäste Karl. Jaså, ska' du ut med din shejk.

— Det angår dej inte, släpp fram mej!

Äntligen rörde han på sig och lät henne passera. Karina hade bråttom.

Hon hörde de råa skratten och jäntornas fnissande i gränden, när hon skyndade bort. Hon avskydde allt samröre med ungdomarna, som stod och hängde i portarna och slog dank och talade aldrig med någon av dem. Ändå trängde de sig på henne och tycktes reta sig på att hon höll sig undan. Dora var desto ivrigarde i elden och underhöll familjen med rysliga historier utan att bli avsnoppad av föräldrarna. Bland annat hade hon talat om att Kirstens syster åkt in på sjukhuset — det var skomakarfrun som "hjälpt" henne. Flickan var bara 14 år.

Karina såg sig om och märkte till sin lättnad att ingen var henne i hälarna. Vesterbrogade låg badande i neonljus.

Kontorschefen stod i hörnet strax utanför banken. Karina påskyndade stegen.

— Jag ber om ursäkt, att jag är något försenad, sade hon och log mot honom.

— Jag ber, det är ingenting att tala om — jag kom alldeles nyss, sade han hövligt.

Det var inte alldeles med sanningen överensstämmande. Per Sörensen. hade infunnit sig en kvart före utsatt tid.

— Det var en trevlig klänning, komplimenterade han. Är den köpt därinne?

Han gjorde en gest mot Peder Møllers upplysta skyltfönster.

— Ånej, den har jag sytt själv, svarade Karina öppenhjärtigt.

— Ni är visst kunnig i ett och annat, fröken Park. Det sa' Koster också men då talade han förstås om hur flink ni var på kontoret.

Per Sörensen hade tagit på sig sin nya blå kostym. Den var sydd i Århus men firma Brodersen hade varit mycket stolt över den. Den klädde kontorschefen väl.

De åt middag på en liten enkel restaurang i närheten av centralstationen. Per beställde en snaps till varmrätten men Karina hade protesterat.

— Men jag vill gärna unna mej den, sade kontorschefen.

Karina tyckte bra om honom. Hon märkte att han kände sig osäker i hennes sällskap och med omgivningen men han försökte dölja det genom att verka självsäker.

— Det var trevligt att träffas så här, sade han och log. Ska' vi inte fira det med ett extra glas öl?

Karina log och skakade på huvudet.

— Inte för mej, men ta en själv. Jag är inte van vid sådana saker.

— Om det inte går till överdrift skadar det inte, sade kontorschefen.

Han gladde sig åt att vara tillsammans med henne. Hon såg så behaglig ut och uppförde sig så naturligt och chosofritt. Han kunde inte förstå att inte Karina var upptagen på annat håll eller att hon inte var förlovad. Han var på sitt yppersta humör och kände sig inte längre klumpig och tafatt, talade om kontoret och skröt med sin befordran en aning men bara en aning.

Till kaffet ville han absolut beställa en god likör.

— Men det blir alldeles för dyrt, tyckte Karina.

— Låt oss inte tänka på det i kväll, sade han. Hur brukar man göra här eljest?

— Hur menar ni, herr Sörensen?

— När man går ut tillsammans. I Århus betalar vi gärna var för sig...

Karina rodnade och log generat.

— Det gäller naturligtvis inte i kväll, skyndade han sig säga, det här är i varje fall min kväll. Men betalar flickorna eljest för sig när ni går ut?

— Det vet jag faktiskt inte, det är ju möjligt. Själv har jag inte råd att gå ut, sade hon.

— Men ni har ingen dålig lön hos oss, sade han.

— Vi är flera som ska' leva på den, svarade hon rodnande.

— Ja, pengarna förslår inte nuförtiden, sade han utan att lägga märke till Karinas reaktion. Jag hade räknat med att kunna lägga undan halva min lön men det lär nog inte gå. Men i kväll räknar jag inte pengarna.

Karina log erkännsamt mot honom. För henne var sparsamhet en dygd.

Han höjde sitt glas.

— I Århus säger vi gärna du. Ska' vi inte göra det i Köpenhamn också?

— Men går det an? frågade Karina tveksamt.

— Nå, om vi till att börja med säger utanför kontorstiden? Vad tycks?

Karina var en smula betänksam. Bara han inte ångrar det i morgon, tänkte hon.

— Skål, Karina, avgjorde han. Nu är vi du och den som glömmer sig får böta.

Karina log.

— Aj, aj, det kan bli dyrt! sade hon.

— Inte för mej — i tankarna har jag varit du med dej i flera veckor, bekände han.

— Ni får inte göra mej inbilsk...

— Se där! Nu fick du böta, innan du visste ordet av. Men du ska' slippa för den här gången. Dessutom har du nog en del att vara inbilsk för, Karina. Du är den vackraste kvinna jag träffat.

— Det var verkligen rart sagt, sade Karina.

Per insisterade på att de skulle göra en helkväll, då han betalade notan. Han tyckte det var alldeles för tidigt att gå hem. De bläddrade i en tidning och fastnade för en annons — "Den glada papegojan" hade ett bra program!

— Det kanske kan vara något, sade Per, och det ligger alldeles vid Rådhusplatsen. Har du varit där förr?

— Nej.

— Ska' vi inte försöka oss på det?

— Om du har lust, Per. Eljest har vi ju redan kastat ut en massa pengar.

— Äsch, det tänker vi inte på. Vi kan säkert nöja oss med ett glas öl på "Papegojan".

Det var fullt till trängsel på "Papegojan" men Per och Karina lyckades få ett litet bord. Han beställde öl och så bjöd han upp henne till en dans. Karina kunde inte känna igen den korrekta kontorschefen, Per slog sig lös och tycktes trivas som fisken i vattnet i stojet och trängseln. Karina roade sig också tappert och den första timmen dansade de faktiskt varje dans.

— Du dansar som en älva, sade han.

— Du pratar, svarade hon.

— Jag är så glad över att jag fått lära känna dej — på det här sättet, inte bara som kontorist, sade han.

Hon tyckte om hans rdättframma sätt. Möjligen var det kanske inte alldeles korrekt av henne att låta sig bjudas ut av sin överordnade men det hade hon inte tid att tänka på just nu. Hon roade sig av hjärtans lust, det var annat än att sitta hemma i Dybet.

Karina hade knappast tänkt tanken till slut förrän Dybet började spöka. När de kom tillbaka efter dansen hade de fått några nya grannar vid bordet näst intill. Det var så olyckligt som det kunde vara, Vackra Karl och Jytte!

— Låt oss betala, Per, viskade hon ivrigt i hans öra.

Han såg överraskad på henne.

— Inte ska' vi gå redan, sade han. Nu när det är som allra trevligast?

— Men om jag ber dej...

— Men jag förstår inte, hur är det fatt? Är du sjuk? Du är så blek.

Nu bönföll hon honom att betala. Hon tordes inte se sig om av fruktan för att Vackra Kardl eller Jytte skulle få ögonen på henne.

— Jag ska' förklara sedan, sade hon.

Men det var redan för sent. Karina kände igen Jyttes skräniga röst:

— Men där har vi ju Karina?

Karina stirrade i golvet.

— Se till att servitören kommer hit, sade hon med sänkt huvud.

Musiken spelade upp.

— Kom Karina, nu ska' vi två dansa!

Det var Karl, som bjöd upp henne. Han grep henne om handleden.

— Släpp mej, sade Karina.

— Asch, du sviker väl inte gamla vänner, va'? För att du råkar släpa med dej halva landsorten?

— Gå din väg, Karl. Vi sköter oss själva.

Per hade rest sig. Han var blossande röd.

— Hörde ni inte vad hon sa'? sade han hetsigt.

Karl skrattade hånfullt åt honom.

— Det ska' du inte blanda dej i! Kom nu, Karina!

— Nu släpper ni henne, annars...

Per tog honom i rockärmen men fick ett hårt slag i mellangärdet. Per var nära att förlora balansen. Karina rusade upp från stolen och slog till Karl allt vad hon orkade.

— Jaså, du slåss också? röt han och gav henne en örfil.

Per stod just i begrepp att kasta sig över Karl men hejdades av en servitör.

— Inget bråk här...

— Den mannen har förolämpat min dam och slagit henne, skrek Per darrande av upphetsning.

Karina plockade åt servitören en tiokronorssedel ur sin väska.

— Kom, Per, vi går härifrån!

Jytte såg vädjande på Karl.

— Ska' inte den där ha dalj? Törs du bara slåss med Karina? retades han.

Karl ställde sig bredbent framför Per.

— Ska' vi klara upp det här därute? sade han.

Men Karina lade sig emellan.

— Här ska' inte klaras upp någonting, sade hon i skarp ton, och om du inte uppför dej hyggligt kommer jag att ringa efter polis.

Hon drog Per med sig. Han var motsträvig men fogade sig slutligen.

— Du fick inte några pengar tillbaka och lämnade en tia. Vi har bara druckit ett par glas öl... protesterade han.

— Det gör detsamma, kom nu bara!

De fick sina kläder i garderoben. Utanför höll en taxi.

— Skynda dej, Per, sade hon och slet upp dörren.

Han protesterade fortfarande men följde slutligen med.

— Kör till Vesterport, sade hon åt chauffören.

Just när bilen satte sig i rörelse såg hon Karl komma utrusande från "Papegojan". Det var precis vad hon fruktat men till all lycka tycktes han inte ta upp förföljelsen.

— Jag är så ledsen över att det här skulle hända, Per, sade hon ångerfullt.

— Vad var det där för figur? frågade Per med rynkade ögonbryn. Den hade behövt en läxa och hade inte du hållit mej tillbaka...

— Tack och lov att det inte slutade värre än det gjorde, Per.

— Du inbillar dej väl inte att jag var rädd för honom? frågade han.

— Nej, naturligtvis inte, men...

— Jag har tuktat större lymlar än den där, sade han bister.

Karina drog en lättnadens suck. Karl var en riktig slagskämpe. Hon visste nog att Per skulle ha dragit det kortaste strået mot honom.

Per betalade chauffören vid Vesterport.

— Var bor du? frågade han. Jag kunde...

Hon avbröt honom ivrigt.

— Nej, du behöver inte köra mej hem — och du ska' inte gå med mej dit där jag bor. Jag följer dej istället, sade hon.

— Men varför det?

— Han bor vid samma gata som jag — jag vill inte ha något bråk, tiggde hon.

— Jag är inte rädd för honom, Karina.

— Nej, Per, men det är många mot en — och fräcka slynglar allesammans.

Per såg bekymrad ut.

— Hur kan det komma sig att du bor i ett så'nt kvarter? frågade han.

Hon undvek hans blick.

— Det ska' jag tala om för dej en annan gång, inte i kväll.

— Då blir det alltså en annan gång? frågade han och lyste upp.

— Naturligtvis! Om du kan glömma det där tråkiga intermezzot, jag kunde faktiskt inte hjälpa att...

— Tänk inte på det, det var inte ditt fel. Men får jag se den där figuren igen...

Per såg åter bister ut.

— Låt oss inte prata om honom. Det är han minsann inte värd. Jag har alltid tyckt illa om honom, sade hon.

— Men du känner honom tydligen väl? Ni var du, sade han med ett förebrående tonfall.

— Det ska' du inte fästa dej vid, Per. Det är så på vår gata och du kan lita på att jag avskyr det. Min högsta önskan är att få komma därifrån.

— Det har du väl möjligheter till, inte sant?

— Kanske, sade hon dröjande och kunde själv höra tvivlet i sin röst.

De stannade utanför ett hyreshus på andra sidan Vaernedamsvej.

— Här bor jag, sade han och så gick de tillsammans fram till porten.

Han tände i trapphuset. Hon följde med in och nu tog han hennes hand.

— Tusen tack för i kväll, sade Karina. Jag är ledsen över att det skulle sluta så.

— Det ska' du inte tänka på mera, Karina, sade han.

Han behöll hennes hand i sin.

— Ska' du inte följa med upp? frågade han osäkert. Jag har visserligen ingenting att bjuda på men vi kunde få en pratstund.

Hon log mot honom men skakade på huvudet.

— Nej, Per, det är sent. Och vi ska' upp i ottan bägge två.

Ljuset slocknade. Han gjorde inte någon min av att tända det på nytt. Han drog henne intill sig och försökte kyssa henne men hon vek smidigt undan. Hon hörde att han suckade och tyckte på något sätt synd om honom. Han hade skänkt henne en så trevlig kväll. Vad betydde väl en kyss? Och Dybet hade förstört hans kväll, det hade han inte förtjänat, tänkte hon.

Och så tog hon hans ansikte mellan sina händer och kysste honom på munnen.

— Godnatt, Per, och tack för i kväll, viskade hon, räckte ut handen och tände ljuset.

Det var första gången Karina hade kysst en man.